

Braćo i sestre, hodočasnici iz Francuske i iz cijeloga svijeta,

gledajući vas jutros okupljene u domu naše Majke, vidim sveopće lice Crkve. Neki su od vas prešli kontinente, podnijeli napore putovanja te donijeli svoje radosti i svoja bremena do ove svete špilje. Kakve li radosti biti zajedno, jednim srcem i kao jedna obitelj!

Poseban pozdrav želim uputiti hodočasniciima pristiglima iz svih pokrajina i biskupija Francuske. Danas kročite tlo ove blagoslovljene zemlje koja je primila toliko milosti. Neka ovo hodočašće raspiri plamen vjere u vašim domovima i župnim zajednicama. Ponesite utjehu Lurda svojim bližnjima, svojim obiteljima i cijelom francuskom narodu.

Tekstovi koje nam liturgija predlaže ove nedjelje dotiču središnju poruku koju je Blažena Djevica Marija došla povjeriti svetoj Bernardici: poziv na obraćenje, istodobno nježan i hitan. U Evanđelju Isus pogledom istine i duboke žalosti promatra zatvorena srca: **“ni poslije se ne pokajaste”** (Mt 21,32). Zašto je ta rana u Kristovu Srcu? Zato što Bog ne želi propast svoje djece.

Prorok Ezekiel podsjeća nas: **“Ako se pravednik odvrati od svoje pravednosti i počne činiti zlo te zbog toga umre, umrijet će zbog zla koje je počinio.”** No ako se obrati, ako se odvrati od svojih grijeha, **“živjet će i neće umrijeti”** (usp. Ez 18,26.28). Zato pozivi na pokoru odjekuju Svetim pismom i prožimaju navještaj Evanđelja tijekom stoljeća. Oni nas podsjećaju na njihovu hitnost i nužnost: danas, a ne sutra, treba se obratiti; danas je povoljan čas, danas je dan spasenja (usp. 2 Kor 6,2).

Da, Bog želi da čovjek živi, da otvori oči i vrati se k Njemu. Obratiti se znači napustiti putove zablude i prigriliti Put života, otvarajući svoje srce jedinoj Radosti koja ne prolazi.

Sam Isus ne ublažava svoje riječi kada poziva na pokoru, kako nam prenosi sveti Luka: **“Ako se ne obratite, svi ćete tako propasti”** (Lk 13,5). No On pogled usmjerava dalje od zemaljskog života, prema vječnom životu. Dok je sreća na ovome svijetu prolazna i relativna stvarnost, ponekad nekima čak i nedostižna, istinska sreća obećana je svima u nadi i treba biti glavni cilj naših traženja, nastojanja i životnih izbora. Nije li Djevica Marija rekla svetoj Bernardici: **“Ne obećavam ti sreću na ovome svijetu, nego na drugome”**?

To obećanje, izrečeno upravo ovdje, s posebnom snagom odjekuje u ovoj francuskoj zemlji i izaziva naše suvremene načine razmišljanja. U vremenu kada društvo traži napredak i materijalno blagostanje, ali je katkad u napasti zaboraviti obzor vječnosti, Marija nas podsjeća na veličinu i uzvišenost našega poziva na život, na život vječni.

Pred strujanjima koja danas nastoje drukčije vrednovati ljudski život pred bolešću, patnjom ili starošću, Špilja u Massabielleu stoji kao svetište kršćanske nade. Ovdje ni jedna krhkost nije odbačena. Vaše štake, vaša invalidska kolica, vaše skrivene suze nisu zapreka; upravo su to mjesta na kojima ste potpuno poštovani, prihvaćeni i preobraženi beskrajnom Božjom ljubavlju.

Lurd je blagoslovljeno mjesto ispovijesti vjere u ljepotu i svetost života, jer ovdje se život prihvaća kao dragocjeni Božji dar, pozvan procvasti za vječnost u ljubavi Očevoj.

“Obećavam ti!” Da, vječni život čvrsto je i sigurno obećanje koje nam Gospodin daje. Već nam ga je zaslužio svojom smrću na križu i svojim uskrsnućem, a svakodnevno ga ostvaruje u nama po milosti krštenja.

On nam je nadohvat ruke, ali na nama je da ga slobodno prihvatimo, prigrlimo i ne priječimo njegovo djelovanje. Jedina zapreka milosti i vječnom životu, jedina zapreka toj ljubavi, jest grijeh, zatvorenost u same sebe, odbacivanje Boga koje nas zarobljava u vlastitim tamama.

Stoga je velika i ozbiljna naša osobna odgovornost. Bog nas je stvorio slobodnima, jer je sloboda uvjet ljubavi. Ne može se ljubiti pod prisilom. Tu slobodu koja nam je darovana trebamo upotrijebiti da kažemo svoj **“da” Kristu**, uz pomoć Njegove milosti i slijedeći Marijin primjer; **“da” koje se neprestano obnavlja sve do posljednjega daha:** “sada i na času smrti naše”, kako molimo u Zdravomariji.

Isti snažni poziv na obraćenje nalazimo u riječima koje je Marija izgovorila upravo ovdje: **“Pokora! Pokora! Pokora!”** Tu riječ ponovila je tri puta i pozvala Bernardicu na određene pokorničke geste. Zašto? Jesmo li možda spori u razumijevanju? Smatramo li se previše lako bezgriješnima? Provodimo li pokoru premalo?

Djevica od nas traži pokoru, ne samo za nas same, kojima je ona potrebna, nego i **“za grješnike”**, za svijet koji je krenuo pogriješnim putem. Kako naša srca ne bi bila potresena pred sve brojnijim sukobima koji uništavaju toliko nevinih života? No, zlo koje pogađa naše vrijeme izvire iz ljudskoga srca; Bog nije njegov uzrok. **“Nije moj put nepravedan, nego su vaši putovi nepravedni”** (usp. Ez 18,25). Zato se moraju promijeniti ljudska srca, počevši od našega vlastitog.

Pokora je djelo koje nadahnjuje ljubav, u solidarnosti s cijelim ljudskim rodом: ljubav prema Bogu, čije Srce ranjavamo svojim grijesima, i ljubav prema braći i sestrama koji ne čuju poziv na obraćenje te ih njihovi grijesi vode prema smrti.

Taj zahtjev za obraćenjem tiče se i same Crkve na njezinu zemaljskom hodočašću. Ona mora imati hrabrosti živjeti to obraćenje prije svega u vlastitom životu. Kako bismo ozdravili od dubokih rana, nevjernosti i bolnih stranputica nastalih u njezinu krilu, moramo se ponizno staviti pod pročišćujući pogled Gospodinov.

Priznati vlastite pogriješke neophodno je za duhovni rast, kako je pisao sveti Augustin: **“Neka ti se uvijek ne sviđa ono što jesi ako želiš postići ono što još nisi.”** (Sermo 169, 15.18)

Poziv naše Majke na molitvu i obraćenje ispunja nas velikom nadom, jer nam pokazuje put kojim možemo mijenjati tijek povijesti: put sjedinjenja s Kristovom mukom.

Dragi bolesnici, koji poznajete patnju i kojih je ovdje u Lurdu tako mnogo, imate mogućnost svoje trpljenje i svoje boli prikazati u duhu žrtve te tako sudjelovati u otkupiteljskom putu koji je svijetu toliko potreban. U tome smislu vi ste doista u samome srcu Crkve i vaša je uloga nezamjenjiva.

Hodočasnici, braćo i sestre, iz Lurda ne ćete otići isti kakvi ste došli; otići ćete kao misionari nade. To je čudo ovoga mjesta: buditi radost nade upravo usred kušnje i boli. Blažena Djevica Marija ozdravlja naš pogled i preobražava naša srca darujući im mir.

Budite u svojim krajevima, u svojim biskupijama i svojim obiteljima djelotvorni svjedoci te Božje snage i nježnosti koje nam omogućuju nastaviti put i stići do cilja.

Poduprti molitvom bolesnika i ljubavlju naše Majke, kročite s pouzdanjem u budućnost. Ne bojte se oluja ovoga svijeta. Sveta Bogorodica bdije nad vašim putom, Crkvu zaogrće plaštem svoje nježnosti i, poput sjajne Zvijezde Danice, vodi vaše korake kako biste se u radosti rodili za život samoga Njezina Sina, Isusa Krista.

Amen.